

**ÀNGEL RODRÍGUEZ, AUTOR DE '365 DIES AMB MARIA'***“Tot i el seu arrelament, el patronatge de la Mare de Déu de Montserrat és molt recent”*

Lleida  
JORDI CURCÓ

El periodista Gironí Àngel Rodríguez Vilagran, que ha estat guanyador de diverses edicions del Concurs de Narracions de la FRATER de Lleida, és l'autor del llibre *365 dies amb Maria*, on trobem dia a dia i durant l'any una advocació de la Mare de Déu distinta que es venera a les diòcesis catalanes. De la diòcesi de Lleida en recull un total de 22, de les quals 7 són venerades a la capital (Arcada, Blanca, Blau, Butsènit, Gryniana, Fillols i Gardeny). Si avui obrim el llibre per la pàgina del dia 27 d'abril, trobarem com no podia ser d'un altra manera a la patrona de Catalunya, la Mare de Déu de Montserrat.

**P.** A la portada del llibre hi trobem però una icona de Maria i no pas a la Mare de Déu de Montserrat com podríem suposar, per quin motiu?

**R.** La imatge de la portada és molt especial. Si fem cas a la tradició, és la verdadera imatge de Maria. Rep per nom la Mare de Déu d'Odigitria (o Hodegetria), que vol dir “la que mostra el camí”. És un quadre pintat per sant Lluc, que era molt amic de Jesús i que sovint anava a casa seva. Un dia, Maria li va demanar que li fes un retrat, i així va quedar. Em va semblar que les representava a totes, més que posar-ne una en concret. Pensem que la Mare de Déu de Montserrat no va ser declarada patrona de Catalunya fins el 1881. Tot i el seu arrelament, és de fet un patronatge molt recent.

**P.** Àngel, quin ha estat el teu propòsit a l'escriure aquest petit llibre i què ens ofereix?

**R.** La idea és que cada dia de l'any una persona pugui estar en contacte amb Maria, i en aquest cas amb una de les seves moltes advocacions. Tot amb un llenguatge clar i primant els aspectes populars i les llegendes, per damunt de la història. He volgut fer un llibre popular a l'abast de tothom, creients o no.

**P.** S'ha de llegir a ratets, no pas d'una tirada, oi?

**R.** Jo diria que s'ha de llegir cada



FOTO: J.C.



Sort en té l'Església de Maria. Ella ha sabut apropar molta gent que no és de missa amb allò diví

dia, perquè es tracta d'això, d'un dietari. Cada dia de l'any hi ha una imatge per conèixer 366 en total, ja que hi compto el dia de l'any bixest. N'hi ha que tant punt s'aixeca llegeix el capítol del dia, o bé quan se'n va a dormir llegeix el de l'endemà. També hi ha fragments dels goigs i cites marianes.

**P.** Catalunya és encara una terra mariana?

**R.** Oi tant!! Sort en té l'Església de Maria. Ella ha sabut apropar molta gent que no és de missa amb allò diví. Pensem que moltes persones no missaires porten estampes de la Mare de Déu a la cartera, per exemple, o li resen en les adversitats, o tenen quadres de la Verge a casa ... No és simplement per superstició, hi ha quel-

com més i la prova són les moltíssimes imatges repartides pel país. Quants rectors no han vist acostar-se una persona del poble a l'església, posar-se davant la imatge, estar-hi una estona i marxar?

**P.** -Moltes advocacions i moltes curiositats. Per exemple?

**R.** He intentar fet un llibre amè, fàcil de llegir i com t'he dit abans, pensat també per a persones no avesades a l'Església. Pot ser un llibre evangelitzador. Moltes de les curiositats formen part del sentir i dels costums dels pobles. Maria té una virtut, i és que sap adaptar-se allà on és venerada; i el poble la representa tal i com ell la veu i l'estima. Per exemple, la Mare de Déu de Meritxell que es

venera a Andorra porta esclops, que és el calçat típic dels pagesos andorrans, o bé la Mare de Déu de Queralt (Berga), reté amb el peu esquerra un porc senglar, senyal que vol protegir els pagesos de les destrosses al camp d'aquests animals. Més curiós es veure la imatge de la Mare de Déu del Vinyet (Sitges). Li falta una part d'un dels braços. Saps per què? Perquè va ser enterrada en una vinya per por que no fos malmesa davant d'algun atac invasor. Un dia, l'esclau que treballava la terra, mentre cavava, va escapar-li el braç sense voler.

**P.** Les advocacions marianes de la Terra Ferma tenen alguna característica pròpia?

Em va resultar molt curiós que

durant molts anys, al santuari de les Avellanes, s'hi venerés una sandàlia de la Mare de Déu, feta de cuir vermell, i que fou molt venerada. Desgraciadament es va perdre. Em va semblar tant simpàtica aquesta anècdota que vaig decidir que el millor dia per parlar de la Mare de Déu de Bellpuig de les Avellanes fos el 28 de desembre. Ha, ha, ha! però vaja, sense que sigui de la Terra Ferma, Barcelona té de patrona una imatge amb aspecte de princesa, i Núria, i ara que ningú se m'enfadi, té més cara de pagesa, amb les galtes vermelletes. Són exemples del que et deia abans, que el poble se les fa seves, les representen com ells la veuen.

**P.** A Lleida venerem la Mare de Déu del Blau, creus que és una advocació singular i gens comparable amb cap altra?

La llegenda que s'hi relaciona és preciosa. No conec cap cas semblant al nostre país. Ens ensenya molts valors: fer el treball bé (amb constància), apreciar la feina dels altres i no ser envejosos.